

Nu era nici arcaș viteaz, nici magician cu joben, nici călător prin stele. Era... un papuc. Din piele moale, cu vârful puțin tocit de la atâta alergat și cu șireturile legate cu un nod optimist. Dacă ar fi putut vorbi cu oamenii, probabil ar fi spus:
- Eu țin pasul cu viața lor. La propriu!

Într-o dimineață grăbită, ceva s-a întâmplat: Ceasul Cucu s-a oprit. Tic și tac au fugit din el ca doi școlari chiulangii, iar limbile au rămas încremenite la ora șapte fără... nimic.

- Ba nu, l-a speriat Frica de Măine, a șoptit Bastonul Întept. Timpul s-a ascuns.

- Dacă nimeni nu are timp să caute Timpul, atunci am să o fac eu.

Drumul l-a dus mai întâi în Valea Întrebărilor Încurcate, unde trăia Gândacul Filozof. Era un gândac mic, dar purta ochelari mari și mustăți răsucite precum semnele de întrebare.

Gândacul oftă filosofic:

Papucul își notă cu grijă:

Apoi, mergând el, a ajuns în Pădurea Urgențelor, unde alergau niște creaturi bizare, oameni de lemn, cu cadrane de ceas în loc de fete, iar toți strigau:

- Mai repede! Pierzi! Întârzii! Nu ai destul timp!

Sub pasii lor, pădurea fremăta nelinistită.

Aici l-a întâlnit pe Domnul Trosce, un ceas deșteptător cu arcurile sărite, care tremura din toate șuruburile.

- Papucule, timpul fuge de noi pentru că îl alungăm cu graba noastră. Îl speriem cu liste, planuri, termene. Dar știi ce îl liniștește?

- Ce?

- O poveste spusă încet. Un apus privit în tăcere. Un pahar de apă băut fără să privești la ecran.

Papucul scrie mai departe:

„Timpul înfloarește în răbdare.”

Călătoria îl purtă apoi spre cea mai primejdioasă oprire: Peștera Oglinzilor Fricoase. Acolo locuia Frica de Măine, o creatură născută din griji, previziuni și neliniști.

- De ce ai alungat Timpul? a întrebat Papucul, strângându-și șireturile ca pe o centură de curaj. Frica îi răspunse, cu voce de ecou spart:

- Nu eu l-am alungat, eu doar am șoptit oamenilor că n-au destul: nu au destul succes, destulă iubire, destulă siguranță. Ei încep să alerge. Și, alergând, pierd prezentul. Eu doar le ofer scenarii, ei le transformă în goană.

Papucul scoase din buzunar un borcănel în care păstrase lucrurile simple: miros de plăcintă caldă, chicot de copil, mângâierea unei mame, ochii buni ai bunicului. Deschizându-se borcanul, lumina din el a umplut peștera, spărgând oglinzile crăpate.

- Cine trăiește cu recunoștință nu mai are loc pentru frică, șopti Papucul.

În cele din urmă, drumul îl duse pe Tărâmul Zilei de Azi, unde, sub un nuc bătrân, Timpul își sorbea ceaiul liniștit.

- De ce ai plecat? întreabă Papucul, lăsându-și șireturile să atârne emoționate ca două întrebări nespuse.

Timpul ridică privirea din ceaiul lui de liniște, unde câteva bule de abur dansau încet, ca niște balerine somnoroase.

- Eu? Să plec? Nu, dragul meu. Eu nu plec. Eu doar... mă ascund uneori. Mă pitesc în colțurile în care oamenii uită să mă caute.

Papucul își încruntă vârful ușor tocit:

- Dar toată lumea te caută! Te vânează! Toți spun că nu au destul din tine!

Timpul oftă, iar oftatul lui semăna cu foșnetul unei păduri toamna:

- Asta este problema despre care vorbesc, vezi tu. Ei nu mă caută ca pe un prieten, ci ca pe o pradă. Mă vânează cu agende, cu alarme, cu mii de notificări care bipăie mai tare decât inimile lor. Vor mai mult, mereu mai mult, dar nu știu să guste nici măcar clipa pe care o au deja.

Apoi, zâmbi șugubăț:

- Știi unde mă găsești cel mai des? În râsul copiilor care uită să se oprească. În cafeaua care se răcește pentru că doi oameni vorbesc și nu mai observă ora. În mângâierea bunicii care netezește părul nepoatei, fără grabă, ca și cum firul acela ar fi firul vieții.

Papucul clipi, ușor copleșit:

- Dar... dacă oamenii ar ști asta, nu te-ar mai pierde.

Timpul se aplecă spre el, cu o sclipire jucăușă în ochi:

- Dar aici e misterul, dragă Papucule, oamenii nu mă pierd pentru că nu mă au. Mă pierd pentru că aleargă după mine, când eu sunt deja sub picioarele lor, la fiecare pas. Sunt acolo când deschid ochii dimineața și mă părăsesc când îmi deschid e-mailurile.

Papucul simți un nod în șireturi.

- Atunci... vino acasă! Poate că au început să te înțeleagă.

Timpul închise ochii pentru o clipă, de parcă asculta o muzică pe care doar el o putea auzi.

- Eu sunt deja acasă, Papucule. Întotdeauna am fost. Oamenii trebuie doar să se oprească. Nu să mă prindă, ci să mă primească. Eu nu locuiesc în grabă, ci în liniștea dintre două bătăi de inimă.

A doua zi, totul părea că se întorcea la normal, iar în casă, lucrurile păreau că se schimbă.

Copilul s-a jucat liniștit, fără să întrebe „Cât mai am?”. Mama a băut ceaiul privind norii leneși. Bunicul a ascultat cântecul păsărilor. Tatăl a zâmbit, pentru prima dată fără să verifice telefonul.

Iar Papucul, de pe covor, a oftat liniștit. Apoi, a notat în carnetul lui de piele moale:

„Timpul este prietenul celor care știu să trăiască acum.”